

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **N. T. T. N.**, zastoupena Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2016, č. j. MV-85844-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2017, č. j. 30 A 210/2016 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč
ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Ing. Jana Lercha, advokáta.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozsudkem ze dne 31. 10. 2017, Krajský soud v Plzni zrušil rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2016 i rozhodnutí Ministerstva vnitra („správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 5. 2014, („prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Dne 15. 1. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s manželem jménem D. N. S.,

podnikatelem, který má v ČR povolen trvalý pobyt, s nímž dle přiloženého oddacího listu uzavřela manželství ve Vietnamu dne 14. 6. 2012.

[3] Z evidence cizinců vyplynulo, že žalobkyně v ČR pobývala na vízum k pobytu nad 90 dnů v období od 25. 10. 2013 do 14. 4. 2014, a to za rodinným účelem. Manžel žalobkyně v ČR žije od roku 2004, od roku 2008 pak má povolen trvalý pobyt.

[4] Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 6. 3. 2014 je zřejmé, že dne 17. 2. 2014 v době od 12:30 hod., dne 18. 2. 2014 v 09:10 hod. a dne 28. 2. 2014 v 10:00 hod. byly provedeny opakované kontroly na adrese P., Č. 2326/29, kterou žalobkyně uvedla jako adresu, na které společně s manželem bydlí. Při žádné z kontrol nebyli tito cizinci v domě zastiženi. Místním šetřením bylo zjištěno, že v bytě bydlí 5 osob, mj. žalobkyně a její manžel. Venkovní zvonek je označen jmény majitelů bytu, poštovní schránka je označena všemi jmény v bytě bydlících osob a jmény majitelů bytu. Dalším místním šetřením bylo zjištěno, že v bytě skutečně bydlí prověřované osoby, jelikož byly na základě portrétní identifikace ztotožněny. Taktéž bylo zjištěno, že mají v pronájmu večerku, která se nachází na rohu K. ulice a ulice V B. V této večerce byly obě prověřované osoby zastiženy. Po předložení cestovních dokladů uvedly, že bydlí v Č. ulici a popsaly nezávisle na sobě předmětný byt. Dále uvedly, že se v bytě zdržují až po uzavření večerky, tj. po 20. až 22. hodině večerní. Rozsah provedeného šetření potvrdil ubytování prověřovaných osob v předmětném bytě a domě.

[5] Dne 12. 3. 2014 s žalobkyní za účasti tlumočníka sepsal správní orgán prvního stupně protokol o výslechu žadatele ve věci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S manželem žalobkyně správní orán prvního stupně sepsal protokol o výslechu svědka. Do správního spisu byla založena kopie záznamu pohovoru ze dne 17. 7. 2013 učiněného s žalobkyní na Zastupitelském řadu České republiky v Hanoji v rámci řízení o její žádosti o dlouhodobé vízum dle § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[6] Správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu jí neudělil z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců. V závěru rozhodnutí shrnul, že „*v tomto případě se nepodařilo ověřit Vaše tvrzení, že účelem je společné soužití rodiny. Ze značně rozdílných výpovědí Vašeho manžela i Vašich má správní orgán za to, že sňatek s panem D. N. S., nar. X, byl uzavřen účelově s jasným cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu.*“. K odvolání žalobkyně vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí zamítla.

[7] Závěry žalované napadla žalobkyně žalobou ke krajskému soudu, který jí shora označeným rozsudkem vyhověl, a rozhodnutí žalované i prvostupňové rozhodnutí zrušil. Konstatoval, že správní orgány při hodnocení důkazů nedostály povinnostem vyplývajícím ze správního řádu. Správní orgán prvního stupně a následně i žalovaná zcela zaměřily svoji pozornost na provedené výslechy žalobkyně a jejího manžela, a na základě zjištěných rozporů ve výpovědích vyhodnotily jejich svazek jako účelový. Krajský soud připustil, že uvedené výpovědi se v některých údajích rozcházejí (především v údajích o čase prvního setkání manželů a úmrtí matky manžela žalobkyně), zdůraznil však, že postupem času

mohou vzpomínky vyblednout, nebo se změní vnímání některého zážitku. Neshodu ve vyjádření manželů ohledně doby, po kterou zůstali po svatbě společně, než jeden z nich odjel do jiné země, nehodnotil krajský soud jako významný. Rovněž nevědomost manžela žalobkyně o jejím mladším bratrovi, který žije ve Vietnamu, či otázky dosaženého vzdělání, kdy žalobkyně sama jednou uvedla, že má středoškolské vzdělání a posléze pouze základní, nelze dle krajského soudu hodnotit jako diametrální rozpory ve výpovědích.

[8] Za podstatnou označil krajský soud skutečnost, že se správní orgány vůbec nevypořádaly se zásadními skutečnostmi zjištěnými při pobytové kontrole. Během ní vyšlo najevo, že žalobkyně je stále ve svazku manželském, se svým manželem sdílí společnou domácnost a společně pracují ve večerce. Toto zjištění dle krajského soudu spíše nasvědčuje řádnému úmyslu manželů naplňovat skutečný účel manželství. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nepřesvědčivě vyhodnotily veškeré dostupné podklady pro rozhodnutí (§ 3 a § 50 odst. 4 správního řádu). Provedené posouzení správních orgánů bylo jednostranné, neboť vyzdvihly faktory nasvědčující účelovosti posuzovaného manželství, aniž by se v zájmu vyváženosti argumentace vypořádaly i s faktory svědčícími o opaku.

[9] Závěrem krajský soud nad rámec uvedeného posouzení poznamenal, že podle rozhodné právní úpravy by bylo případnější hodnotit eventuální závěr o účelovém sňatku jakožto důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití jako obcházení zákona a v návaznosti na to jako jednání, které by mohlo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nikoliv jako nemožnost ověření údajů uvedených v žádosti, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2010 – 119.

II. Kasační stížnost

[10] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že postupem času nezřídka mohou některé vzpomínky vyblednout, či se změní vnímání některého zážitku. Stěžovatelka zdůrazňuje, že odpovědi žalobkyně a jejího manžela se diametrálně liší v tak zásadních věcech, jako je datum prvního osobního setkání, k čemuž odkazuje na výpověď žalobkyně na zastupitelském úřadě v Hanoji. Žalobkyně uvedla, že se se svým budoucím manželem poprvé osobně viděla v roce 2011, když se vrátil s urnou své zesnulé matky a vezl pro žalobkyni dárek od jejího nevlastního bratra. Manžel žalobkyně vypověděl, že se seznámili ve Vietnamu v roce 2006, když se tam vracel po smrti svojí matky, a vezl žalobkyni dárek od nevlastního bratra z ČR. Doplnil, že se v té době ve Vietnamu zdržel 3 měsíce, během kterých se s žalobkyní vídali a rozuměli si. Poté odjel zpět do ČR, a s žalobkyní byli v kontaktu hlavně přes internet. Stěžovatelka poukazuje, že mezi výpovědí žalobkyně a jejího manžela vznikl rozpor v rozsahu 5 let. Nadto žalobkyně skutečnost, že se s manželem poprvé osobně setkali v roce 2011, navíc později popřela bez dalšího vysvětlení. V rámci pohovoru na zastupitelském úřadě dne 17. 7. 2013 uvedla, že se prvně osobně viděli až na svatbě v červnu 2012.

[12] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že žalobkyně do protokolu uvedla, že smuteční hostina po úmrtí manželovy matky se konala v červenci 2012 s tím, že manžel odjel 3 dny po této hostině. Žalobkyně však zároveň uvedla, že její manžel odjel 3 dny po svatbě (která se konala 14. 6. 2012), přičemž nebyla schopna vysvětlit rozpory ve své výpovědi. Manžel žalobkyně do protokolu uvedl, že do ČR odcestoval 10 dnů po svatbě. Dále vypověděl, že telefonní číslo na žalobkyni dostal od jejího bratra, a kontaktoval ji v roce 2006, kdy byl ve Vietnamu v souvislosti s úmrtím své matky, která zemřela v roce 2005. Žalobkyně oproti tomu do protokolu uvedla, že se manžel vrátil do Vietnamu v souvislosti s úmrtím své matky v roce 2011. V těchto výpovědích manželů je dle stěžovatelky značná nesrovnalost.

[13] Výpovědi žalobkyně a jejího manžela se dle stěžovatelky neshodují i v dalších zásadních věcech. Manžel neví, že žalobkyně má ve Vietnamu mladšího bratra. Manželé se dále neshodli na tom, jaké náklady platí za ubytování. Manžel uvedl, že majitelem bytu, ve kterém žijí, je otec staršího bratra žalobkyně, nájemní smlouvu nemají, za nájem ani za ostatní služby nic neplatí. Žalobkyně však uvedla, že společně platí 1.610 Kč měsíčně za energie. Dále se neshodli ani v otázce dosaženého vzdělání žalobkyně, neboť manžel uvedl, že žalobkyně dosáhla pouze základního vzdělání, avšak ona sama vypověděla, že dosáhla vzdělání středoškolského.

[14] Stěžovatelka se dovolává sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice 2004/38/ES, KOM (2009) 313 ze dne 2. 7. 2009, dle kterého mohou být při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných směrnicí zohledněny skutečnosti, kdy se pár neshoduje v okolnostech jejich prvního setkání nebo důležitých osobních informací, které se jich týkají. Výše uvedené výpovědi manželů lze dle stěžovatelky pod tyto skutečností podřadit. Stěžovatelka argumentuje, že se jejich výpovědi rozcházely zejména ohledně okolností jejich seznámení, kdy se dá předpokládat, že takové významné mezníky fungujícího partnerského vztahu dva lidé, kteří svůj vztah následně stvrdí manželstvím, uvedou shodně, zvláště pokud se k nim vyjadřovali po uplynutí nikoli dlouhé doby od uzavření manželství. Ani časové údaje vztahující se k úmrtí matky manžela žalobkyně nelze dle stěžovatelky považovat za skutečnosti, které mohou vyblednout, či může dojít ke změně vnímání zážitku, jak uvedl krajský soud.

[15] S výtkou krajského soudu, že správní orgány zcela opomenuly konfrontovat výpovědi žalobkyně a jejího manžela se skutečnostmi zjištěnými při pobytové kontrole, během níž bylo zjištěno, že je žalobkyně stále ve svazku manželském, se svým manželem sdílí společnou domácnost a společně pracují ve večerce, se stěžovatelka neztotožňuje. Uvádí, že správní orgán na základě zjištění z pobytové kontroly provedl s žalobkyní a jejím manželem výslechy, v nichž odpovídali naprosto rozdílně. Stěžovatelka je přesvědčena, že provedená pobytová kontrola pouze poukazuje na skutečnost, že manželé spolu pobývají na adrese Č. 29, X P.. Zda spolu mají manželé večerku v pronájmu nelze postavit najisto, neboť takové tvrzení nebylo žádným relevantním důkazem podloženo. Skutečnost, že spolu ve večerce pracují, neznamená, že spolu fakticky žijí jako manželé a mají společnou domácnost.

[16] Následně stěžovatelka zdůrazňuje, že žalobkyně i její manžel byli povinni v souladu s § 18 a § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, při konání výslechu vypovídat pravdu

a nic nezamlčet. Oba měli v průběhu výslechu možnost nechat si otázky tlumočníkem upřesnit či vysvětlit, to však neučinili. Oba byli rovněž s obsahem protokolu seznámeni, souhlasili s ním, nežádali o jeho doplnění a vše stvrdili svým vlastnoručním podpisem. Stěžovatelka uvádí, že žalobkyně byla se všemi důkazy řádně seznámena v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, odsouhlasila obsah spisového materiálu, což stvrdila svým podpisem do (viz úřední záznam o nahlédnutí č. j. OAM-1477-20/DP-2014) a do protokolu uvedla: „*Špatně pamatoval manžel. Viděli jsme poprvé v roku 2010. Nevlastní bratr N. V. Ch., nar. X*.“ Tímto výrokem však účastnice řízení své tvrzení neobjasnila.

[17] Dle stěžovatelky nelze stavět provedenou pobytovou kontrolu nad výslechy manželů, neboť ti museli vědět, jaké skutečnosti správnímu orgánu prvního stupně sdělují. Stěžovatelka ve svém rozhodnutí neodůvodnila neužití úředního záznamu z provedené pobytové kontroly proto, že neprokazoval, že spolu manželé opravdu žijí ve společné domácnosti. Skutečnosti zjištěné při pobytové kontrole pokládal pouze za informativní. Za prokazující důkazy považoval především výslech žalobkyně a jejího manžela, ze kterých jednoznačně vyplynuly rozpory. Správní orgán prvního stupně i stěžovatelka proto dospěly k závěru, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

[18] Pokud jde o názor krajského soudu, dle kterého by bylo příhodnější hodnotit eventuální závěr o účelovém sňatku jako obcházení zákona a v návaznosti na to jako jednání, které by mohlo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nikoliv jako nemožnost ověření údajů uvedených v žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 Azs 58/2010 - 119), stěžovatelka s ním zásadně nesouhlasí. Zdůrazňuje, že po uskutečnění výslechů se nepodařilo správnímu orgánu prvního stupně ověřit údaje uvedené v žádosti, a tato skutková podstata jasně vyplývá z textu zákona. Takové jednání vůbec nespadá pod porušování veřejného pořádku. K judikátu Nejvyššího správního soudu zmíněnému krajským soudem stěžovatelka konstatuje, že tento judikát nedopadá na případ žalobkyně, neboť tak nebylo jednáno opakovaně. Z uvedeného tak vyplývá, že se nesmí jednat o jednorázové provinění.

[19] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila přípisem ze dne 22. 3. 2018, v němž navrhuje kasační stížnost zamítnout. Namítá, že se správní orgán soustředil pouze na rozpory ve výpovědích, aniž by vzal v úvahu další důkazy, a učinil závěr o účelovosti manželství žalobkyně a jejího manžela. Postup stěžovatele, který si vybral pouze důkazy podporující jeho závěr, a na nich založil své rozhodnutí, je dle žalobkyně v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobkyně připouští určité rozpory v časových údajích uvedených při výpovědích, zdůrazňuje však, že v podstatných skutkových otázkách se výpovědi shodují. Stěžovateli vytýká, že nevzal v úvahu stres a nervozitu obou manželů u výslechu, která vyplývala z toho, že se rozhodovalo o jejich společné budoucnosti. Zjištění z pobytové kontroly dle žalobkyně potvrzují, že spolu s manželem žijí i pracují, a žalobkyně tedy plní účel pobytu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je projednatelná, na základě věcného posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[21] Podstatou nyní projednávaného případu je posouzení, zda stěžovatelka, resp. správní orgán prvního stupně, postupovaly správně při hodnocení veškerých dostupných podkladů pro rozhodnutí.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje především rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, na které jednotlivě poukazuje, a zdůrazňuje jejich význam pro závěr o účelovosti jejich manželství. Zjištění z pobytové kontroly nad těmito výpověďmi dle ní nemohou převážit.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela jsou určité neshody, zejména pokud jde o časové určení některých událostí. V této souvislosti však lze upozornit rovněž na to, že existují určité nesrovnalosti i mezi jednotlivými případy, kdy poskytovala informace samotná žalobkyně. Např. v žádosti o povolení dlouhodobého pobytu uvedla, že jejím nejvyšším dosaženým vzdělání je základní škola, do protokolu o výslechu i při pohovoru na zastupitelském úřadě však uvedla, že vystudovala střední školu. Lze si proto do jisté míry představit, zejména s ohledem na stres a nervozitu při výpovědi, že mohla ona či její manžel podat lehce zkreslené informace, příp. že k tomuto zkreslení mohlo dojít vlivem rozdílných kulturních a společenských okolností v ČR a ve Vietnamu. Tyto výpovědi nicméně v daném případě nemohou být jedinými podklady, na nichž stěžovatelka, resp. správní orgán prvního stupně, založí svá rozhodnutí.

[24] Za zásadní pochybení Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje skutečnost, že se stěžovatelka, resp. již správní orgán prvního stupně, při posuzování situace žalobkyně soustředily pouze na údaje poskytnuté při výpovědích, resp. na v nich obsažené rozpory, aniž by se jakýmkoli způsobem vypořádaly s výsledkem pobytové kontroly, kterou si správní orgán prvního stupně sám vyžádal. Dále zdůrazňuje, že tyto skutečnosti odporují závěrům, které stěžovatelka a správní orgán prvního stupně učinily z výpovědí manželů, bylo proto jejich povinností se s nimi vypořádat v odůvodnění svých rozhodnutí, což neprovedly. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“* (srov. rozsudky ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84 a ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009 – 77). Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o věci hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66). V nynějším případě správní orgány pochybily, k jednomu z důkazů nepřihlédly, aniž by tento svůj postup řádně odůvodnily. Jestliže stěžovatelka následně

vtělila své hodnotící závěry do kasační stížnosti, nelze je považovat za součást odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Afs 435/2017 – 28).

[25] Dle § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Dle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (správního řádu).*

[26] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 Azs 21/2016 – 66, *„zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, a o které opře skutkové závěry a které opomene (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). Následné závěry správního orgánu musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelným způsobem vyjádřena a musí být plně přezkoumatelná ze strany správních soudů (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, č. 1702/2008 Sb. NSS).“* Je tedy nepřijatelné, aby správní orgány při dokazování vycházely pouze z důkazů, které nasvědčují jimi zvolenému závěru. V případě, že vyhodnotí závěry učiněné z určitých podkladů za rozhodující, musí tyto závěry konfrontovat se skutečnostmi plynoucími z ostatních podkladů, zejména svědčí-li o opaku, a přesvědčivě odůvodnit, proč se přiklánějí k učiněnému hodnocení.

[27] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud postup stěžovatelky i správního orgánu správně posoudil, když dospěl k závěru, že nepřesvědčivě vyhodnotily veškeré dostupné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 3 a 50 odst. 4 správního řádu. Posouzení správních orgánů je jednostranné, neboť vyzdvihuje faktory nasvědčující účelovosti posuzovaného manželství, aniž by se v zájmu vyváženosti argumentace vypořádalo i s faktory svědčícími o opaku. Krajský soud v souladu se zákonem zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka je v dalším řízení vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jejím úkolem tak bude především vypořádat se závěry zjištěnými v rámci pobytové kontroly, případně za tím účelem prohloubit skutková zjištění stran aktuálního soužití žalobkyně a jejího manžela a tato zjištění konfrontovat s pochybnostmi, které má ohledně okolností, za kterých bylo manželství žalobkyně uzavřeno. Své závěry řádně zdůvodní.

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud správně upozornil na to, že eventuální závěr o účelovém manželství žalobkyně a jejího manžela nebylo případné hodnotit jako nemožnost ověření údajů uvedených v žádosti (§ 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Jestliže správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně zamítl s odůvodněním, že se nepodařilo ověřit tvrzení, že účelem požadovaného pobytu je společné soužití rodiny s manželem žalobkyně, panem D. N. S., a že jejich sňatek byl

uzavřen účelově, Nejvyšší správní soud shledává, že postupoval nesprávně. V řízení vyšlo najevo, že žadatelka a pan D. N. S. stále jsou ve svazku manželském, společně bydlí a společně i pracují. Je tedy nutno konstatovat, že oba manželé deklarovaný cíl požadovaného pobytu naopak plní, a rozhodně tedy nelze uzavřít, že by se nepodařilo ověřit tvrzení z žádosti, že účelem pobytu je společné soužití žalobkyně a jejího manžela. V případě, že by správní orgány po zvážení a vyhodnocení všech dostupných podkladů pro řízení dospěly k závěru, že žalobkyně uzavřela předmětné manželství účelově s cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu, bylo by třeba její jednání hodnotit jako obcházení zákona. Nejvyšší správní soud podotýká, že současné znění předmětného ustanovení obsahuje písm. m), které výslovně zakotvuje jako důvod pro neudělení dlouhodobého víza to, že *„se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu nad 90 dnů, zejména pokud účelově uzavřel manželství“*. Ve znění účinném v rozhodné době však zákon toto pravidlo neobsahoval, účelové jednání žalobkyně s cílem obcházet zákon by tak bylo třeba podřadit pod písm. j), dle kterého se cizinci vízum neudělí, *jestliže „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*, neboť obcházení zákona je ze své podstaty třeba hodnotit jako jednání, které není v zájmu ČR. Pokud jde o odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2010 – 119, kasační soud konstatuje, že závěry v něm učiněné v nynější věci nelze použít, neboť v době, ke které se vztahuje, byl účinný zákon o pobytu cizinců v odlišném znění.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměla ve věci úspěch. Žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, které jí vznikly v souvislosti s odměnou za zastoupení za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), tj. 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 vyhlášky náleží žalobkyni také náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože je advokát žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu